

Čas práskl do koní, když pánbůh znenadání
do štipce nabral špetku nebe za svítání.
Já hlavu nesklonil, jen vyslovil jsem přání
aby ti modrou vážku v dlani
vyčaroval z ní.

Aby si mohla na tvý skrání
najít svý místo na tvý sponě do vlasů
nechtěl jsem víc, a tak mi vyplnil to přání
a od té chvíle už jen zírám v úžasu
jak se řítíš napříč světem jako jasná supernova
občas to zvolníš a pak roztočíš to znova
a pro tu chvíli tě pod svá křídla schová
tvá modrá vážka safírová
na sponě do vlasů
co se na slunci tak blýská
a všechno kolem krásně voní po růžích
jen pozor dej, když si přivoníš moc zblízka
bolí to jako ostrá tříska
pod kůží.

Svět totiž neví nejspíš nic o křídlech vážky
prostě se otáčí jak černá gramodeska
a pánbůh občas prstem vyorá jí z drážky
písničku, která není hezká
a nikdo netleská...

Všechno je pořád jak má být, jen občas při činu tě chytí
jak platíš směnkou, která nemá nikde krytí.
Ještěže vážka, jako zlatá rybka v síti
v prameni vlasů dál se třpytí
a nehodlá to vzdát.

Jen občas hlavu sklání
když osud v dálce zlostně zvedá prst.
Žádněj strach, ještě vydá na pár přání
zbývá jich pořád víc než plná hrst
jednou však naplní se čas, zmizí kouzlo hodokvasu
jako když vítr z tváře smete černou řasu
a modrá vážka na sponě do tvých vlasů
jednoho rána do zlých časů
tiše odletí.

Jen tak znenadání
vzlétne nad horizont jak slunce hřejivý
škoda slov, jako jizva na tvý skrání
zůstane po ní pramen vlasů - šedivý...
Svět totiž neví nejspíš nic o křídlech vážky...